

Mélissa Da Costa

Zilele ce vor veni

Traducere din limba franceză de
Liliana Urian

Încuietoarea ruginită cedează cu greu. Bărbatul este obligat s-o forțeze, să scoată cheia, să încerce din nou. Este teribil de cald aici. Nu atât de cald ca în oraș sau ca la câmpie, dar totuși. Temperatura se apropie de 30 de grade. Bărbatul își trage sufletul, pare să se gândească o secundă, apoi împinge ușor cu umărul în ușa de lemn și în același timp întoarce cheia. Se aude un declic: panoul greu cu vopseaua scorjită cedează și basculează spre interior, spre întuneric și răcoare.

Casa n-a mai fost deschisă probabil de luni bune. Un ușor miros de ranced plutește în aer, dar impresia neplăcută este spulberată de răcoarea care domnește aici. 22 de grade: am timp să estimez temperatura din interior. Nu mai mult. Perfect. Îl aud pe bărbatul care se agită lângă mine, își pune jos geanta profesională din imitație de piele. Niște chei zornăie. Bărbatul le pune în buzunarul pantalonilor.

— Caut întrerupătorul, precizează el.

Aștept cuminte, în picioare, pe holul întunecat. N-am nimic altceva mai bun de făcut. Așteptarea a devenit a doua mea natură din acea seară de 21 iunie. Unica mea ocupație. Bărbatul găfâie. O fi de vină căldura? Ori dificultatea de a căuta pe bâjbâite? Nu-l ajut. Nici nu mă gândesc s-o fac. Aștept.

Nu știi cât timp se scurge stând așa între pereții groși ai casei vechi. Remarc absența vecinilor și liniștea. E un lucru bun și ăsta.

— Gata, l-am găsit, îmi cer scuze.

Brusc, lumina inundă holul. Agentul imobiliar își șterge fruntea și îmi adresează un zâmbet trist. Este convins că o să dau bir cu fugiții. Lumina slabă a becului, mirosul de rânced din interior, ușa care se deschide greu — lemnul s-a umflat fără îndoială... Totuși nu mă salvez fugind. Observ holul pe care mă aflu. Un hol întunecat, fără fereastră. Pardoseală de culoare maro-arămie. Pereți albi. Plinte din lemn închis la culoare. Un tablou reprezentând o biserică din piatră.

Aud zgomote de foi scoase din geantă. Bărbatul își recitește notițele. Nu este pregătit. Își șterge din nou fruntea transpirată. Nu mă mișc. Nu întreb nimic. O să-mi spună el. Sau nu. Nu contează.

— Este o casă din 1940. Fațada a fost renovată acum zece ani. Acoperișul a fost izolat iarna trecută.

Cred că văd o sclipire de satisfacție în privirea lui. Un argument-șoc fără îndoială. Țintuiesc cu privirea, fără să-l văd cu adevărat, tabloul reprezentând biserica.

— O suprafață de șaiszeci de metri pătrați. Ușa din dreapta dumneavoastră dă în cameră și cea din stânga, în baie.

Întinde o mână, mă privește cu atenție. Îmi trebuie mai multe secunde ca să înțeleg că mă invită să înaintez, să fac câțiva pași și să deschid ușa din dreapta. Mintea îmi este lentă. În cele din urmă, bărbatul o ia înaintea mea, zâmbind din nou cu tristețe.

Ușa asta se deschide mai ușor. În afară de un ușor scârțâit, nimic de semnalat. Nu-i mai aud pașii. Deduc de aici prezența mochetei care îi înăbușă.

— O să deschid obloanele.

Aștept. Zgomotul unui mâner care se mișcă. Un scârțâit surd. O rază de lumină plâpândă. O împingere mai puternică ce provoacă, de data asta, un scârțâit clar. În clipa următoare,

lumina pătrunde în încăpere. O rază de lumină încărcată cu fire de praf care zboară cu nonșalanță. Disting într-adevăr o mochetă, de aceeași culoare, maro-arămie, ca pardoseala holului. Și un pat. Mare. Cu o tăblie din lemn masiv și greu, închis la culoare. Un șifonier ca pe vremuri, din lemn brut, înalt. Nimic mai mult. Esențialul. Ceea ce îmi convine. Nu întreb nimic. Liniște, răcoare și mai puțin soare.

— Fereastra dă spre est. Veți putea vedea răsăritul soarelui deasupra pădurii, dacă sunteți o persoană matinală.

El nu știe că n-am de gând să deschid obloanele. Că vreau să stau în întuneric.

— Aveți întrebări?

— Nu.

Este surprins sau nu? Nu mă uit prea atentă la fața lui. Doar aștept. Sfârșitul vizitei. Cheile. Ca să mă închid în casă.

Ne întoarcem pe hol. Ușa din stânga, de data asta. Aceeași manevră. Obloane care scârțâie. Lumină care intră. O cadă veche de culoare roz-somon, sinistră. Un bideu. Cine mai folosește așa ceva? O chiuvetă. Câteva rafturi de depozitare.

— Va trebui să lăsați apa să curgă puțin... A fost oprită ceva timp. Cred că va fi cam galbenă la început.

Apă galbenă. Apă transparentă. Apă, la urma urmei.

Lumina tremură când ajungem iar în hol. Becul va trebui schimbat. Bărbatul deschide ultima ușă. Tușește. Încăperea este, fără îndoială, plină de praf. Sunt necesare câteva secunde între apăsarea pe întrerupător și apariția unei lumini alburii. Camera este în același stil precum cele dinainte: pardoseală maro, o bucătărie cu blat și dulapuri din lemn de culoare închisă, tapet roz-somon ornat cu motive de bambuși albi. Se deschide o fereastră, apoi obloanele pentru a permite unui aer mai curat să intre. Lumina mă obligă să mijesc ochii. Nu suport soarele. Cerul ăsta albastru mi se pare o insultă. Bărbatul vorbește și eu mă întorc cu spatele la fereastră. Caut din nou răcoarea și întunericul.

— După cum puteți vedea, fosta proprietară avea o grădină. Este abandonată, dar e suficient să săpați un pic ca s-o refaceți, dacă aveți chef.

Se întrerupe. Cred că mă fixează cu privirea.

— Nu vreți să vă uitați? Vă simțiți bine, doamnă? Nu suportați lumina?

— Am o migrenă.

— Îmi cer scuze. O să închid fereastra.

Îi sunt recunoscătoare. Continuă, convins că e nevoie să-mi povestească toate astea ca să semnez contractul de închiriere astăzi.

— Fosta proprietară era o doamnă în vârstă. A murit acum trei ani. Casa a rămas nelocuită de atunci... Nu că n-ar fi în stare bună, dimpotrivă, a fost conservată perfect de fiica doamnei, care trăiește în celălalt capăt al Franței, dar care vine aici o dată pe an ca să facă lucrări de întreținere. Izolarea acoperișului anul trecut, mai ales...

Nu-l mai ascult efectiv. Nu-și dă seama de acest lucru.

— Nu, problema este că oamenii fug de zonele rurale. Peste tot e la fel. Regiunea Auvergne nu mai tentează prea multă lume.

— Mobila va rămâne?

Încuviințează din cap, nu foarte deranjat de faptul că a fost întrerupt.

— Bineînțeles. Totul va rămâne. Fiica doamnei Hugues, fosta proprietară, a vrut să păstreze interiorul și lucrurile personale. Poate că are de gând să se mute aici într-o bună zi... La pensie, de exemplu. Lucrurile personale sunt în pod, la etaj. Sunt aranjate bine, în cutii de carton, dar, dacă vă deranjează, pot eventual s-o contactez...

— N-o să mă deranjeze.

Își freacă mâinile cu satisfacție.

— Poate că vreți să vă las să mai faceți un tur al casei singură?

— Nu. E în regulă.

— Poate grădina...

— Mă grăbesc.

— Ah...

— Am putea semna actele imediat?

Este foarte uimit, din câte văd. Nu se aștepta să reușească atât de ușor. O casă pe care se chinuie s-o închirieze de trei ani. O singură vizionare și afacerea este încheiată.

— Sunteți sigură?

E surprins chiar și el că întreabă asta, o citesc pe fața lui.

— Da.

— Bine, atunci... Da, am actele în mașină, dar... o să-mi trebuiască și niște documente justificative.

Nici nu aștept să termine fraza, că și încep să scotocesc în geantă. Am pregătit totul, aranjând cu grijă în câte o folie de plastic fiecare dintre documentele cerute. Avizul de impozitare, ultimele fișe de salariu, hârtia de la notar privind testamentul și suma de bani care îmi revine, actul meu de identitate.

— Oh... Aveți totul? Este perfect!

Ne așezăm la masa din bucătărie ca să completăm contractul de închiriere și să ne ocupăm de diferite formalități.

— Mi-ați stârnit curiozitatea.

Îmi trebuie câteva secunde ca să înțeleg că mi se adresează și să constat că a terminat de aranjat documentele justificative și mă observă, cu palmele puse pe masă.

— Poftim?

— Sunteți din zonă?

— Nu. Locuiam în regiunea lyoneză.

— N-aveți rude pe aici?

Clatin din cap. Scoate un plescăit, menit să-i evidențieze uimirea.

— Este o idee ciudată pentru o femeie singură să vină să locuiască într-o zonă atât de izolată.

Nu va obține niciun răspuns de la mine, ceea ce pune capăt conversației noastre. Îi dau contractul semnat în două exemplare cu pixul meu albastru.

— Bine, deci putem trece la întocmirea procesului-verbal de predare-primire.

Las ușa deschisă până ce mașina agentului imobiliar dispăre la capătul aleii, apoi în pădurea deasă care acoperă colinele înconjurătoare, după care închid panoul greu. Întu-neric, liniște, răcoare. Rămân îndelung rezemată cu spatele de ușa din lemn, asigurându-mă că nu se va întoarce, că sunt singură, în sfârșit.

N-am luat multe lucruri cu mine. O singură valiză, care se află în portbagajul mașinii și care o să mai aștepte. În rest, am lăsat tot, mai ales fotografiile. Nu vreau nimic care să-mi amintească de viața mea dinainte. Dinainte de 21 iunie și de seara care a urmat.

Oare cum fac oamenii? Cum pot să-și vadă universul năruindu-se și să-și reia viața în mod identic? Să se întoarcă la serviciu după câteva zile, să continue să locuiască în același apartament, să rămână în același cartier... Este ceva peste puterile mele. Au părăsit brutal lumea mea, amândoi, în aceeași noapte, și, începând din acel moment, lumea respectivă, cea în care trăiam, respiram, mă trezeam de douăzeci și nouă de ani, lumea aceea a încetat să existe.

Am lăsat cheile apartamentului la Anne. Va face cu el ce crede că e mai bine. Nu l-am golit. N-am avut nici timpul, nici curajul s-o fac. Am vrut să fug cât mai repede. Totul a rămas așa cum era. Fără îndoială, ceaiul de plante pe care-l beam în momentul în care a sunat interfonul este încă pe blatul bucătăriei. Fără îndoială, catalogul pe care îl frunzăream este încă deschis, alături de ceașcă, și papucii lui Benjamin așteaptă pe hol.

Tot ceea ce doream, la ieșirea din spital, era să fug de vară, de razele fierbinți ale soarelui și de mulțimile vesele de pe malul Ronului. Aș fi preferat ca ei să moară iarna, într-o seară cu ploaie torențială, sub un cer cenușiu. Nu în sunetul orchestrelor, al petardelor și al râsetelor, nu în prima zi de vară.

Am deschis ușa când soarele a apus. M-am asigurat de asta de mai multe ori, aruncând o privire printre obloanele închise. Ziua a fost lungă și este târziu, probabil s-a făcut ora 22. Ultimele luciri roșii ale apusului se estompează și se topesc în albastrul-cenușiu al nopții care începe. Îmi golesc portbagajul. Valiza mea roșie cu rotile scoate un zgomot înăbușit când cade pe pietriș. Fiecare dintre pașii mei mi se pare că răsună amplificat. Este prima dată când percep o tăcere atât de opacă, atât de grea. Am impresia că am fost absorbită cu totul de pădure.

Las valiza în fața ușii de la camera mea și mă duc înapoi spre mașină. Mai am o sacoșă mare din plastic mult mai grea decât valiza. O sacoșă salvatoare. Vreo cincizeci de cutii de conserve, orez, paste și cereale de tot felul. N-am de gând să ies de aici prea curând.

Mi-ar plăcea să dorm. Mi se pare că sunt obosită, dar e greu de spus sigur, într-atât ceasul biologic mi-a fost dat peste cap de insomnii. Mi-e puțin frig. Mă ia cu frisoane. Îmi pun un pled pe umeri și mă hotărâsc să-mi scot mobilul din geantă. Două mesaje de la mama. Un e-mail de la notar cu privire la formalitățile testamentare. Un apel pierdut de la Anne. Verific dacă am semnal — nu e foarte prost — și mă decid s-o sun. Este singura a cărei voce o mai suport. Și asta fiindcă este mama lui. Fiindcă îmi înțelege durerea mai bine decât oricine.

Mă tem că n-o să răspundă, trebuie să fie foarte târziu pentru ea, dar, după două sonerii, o aud.

- Amande, așteptam să mă suni.
- Îmi aranjam lucrurile.
- Mint. Își dă seama, dar nu se supără.
- Ai ajuns după-amiază?
- Da.
- Cum este casa?
- O să rămân aici. Am semnat actele.

Nici de data asta nu face niciun comentariu despre decizia mea nebunească, luată în doar câteva zile. Propria mamă nu s-ar fi jenat. Dar ea întreabă doar:

— Te simți bine acolo?

Nu, nu mă simt bine. Nu mă simt bine nicăieri. Aici este poate mai puțin rău, așa că îi confirm.

— Ai trecut pe la apartament? o întreb după aceea.

— Încă nu.

Îmi dau seama că se teme ca și mine să intre acolo și o înțeleg. S-a întâmplat atât de recent.

— O să mă duc cu Richard.

— E mai bine.

Urmează un moment de tăcere. Nu mai știu ce să spun; și nici ea. În cele din urmă, e prima care își revine:

— Vrei să fac curat și să-l aranjez în vederea întoarcerii tale?

— Este inutil.

— Chiar?

— Nu cred că mă voi întoarce acolo.

O aud înghițind în sec.

— Vrei să-l subînchiriez... deocamdată?

Rămâne convinsă că mă voi întoarce mai devreme sau mai târziu în casa noastră. Dar eu știu că nu voi mai putea niciodată să locuiesc acolo.

— Asta îți va permite să nu pierzi bani în fiecare lună... Acum, că mai plătești și chiria asta în Auvergne.

— Da, ai dreptate... Am putea face așa.

Am încredere în Anne. Știe să-și păstreze sângele-rece și mintea limpede, în pofida durerii.

— Pot să mă ocup eu de acest lucru săptămâna asta.

— Bine.

— Richard va merge la notar miercuri. Nu va fi nevoie să vii și tu.

— Mulțumesc.

Mă abțin să nu izbucnesc în plâns. Sunt atât de grijulii. Nu vreau să mă podidească lacrimile acum.

— Dacă simți că timpul trece greu... Dacă te apasă singurătatea...

— Știu, Anne.

— Să ne suni...

— Nu voi ezita.

— Nu te lăsa copleșită.

Nu știi ce să răspund. Cuvintele ei seamănă cu o avertizare plină de îngrijorare. Înghit în sec și îi spun singurul lucru de care mă simt în stare.

— Cred că o să încerc să dorm un pic.

— Ai dreptate, odihnește-te. Ne auzim în curând, OK?

— OK.

Am dormit câteva ore. Între miezul nopții și 2:00, după care am intrat din nou în acea stare de hipervigilență. Creierul meu refuză să cedeze, să se deconecteze câteva ore, să-mi ofere odihna de care am nevoie. De optsprezece zile o țin tot așa.

Mă învârt prin casă. Aranjez cutiile de conserve în dulapuri, chestie care mă împiedică să mă gândesc prea mult. Pe peretele din camera de zi, descopăr un calendar vechi. Nimeni nu l-a luat de acolo de la moartea doamnei Hugues, nici măcar fiica ei. În dreptul unor zile, au fost făcute niște adnotări. Îl dau jos. Aici n-am nevoie de nimic care să-mi arate că timpul se scurge. Nu mai e cazul. Așa că trag un scaun lângă peretele opus, pe care un ceas vechi, cu un buchet de flori roz pe cadran, afișează ora 2:30 dimineața. Stăpâna casei a murit, dar nu și bateriile. Acele ceasornicului continuă să se învârtă încet, aproape sfidându-mă, arătându-mi că timpul continuă să curgă, că viața nu s-a sfârșit. Fals. Viața s-a sfârșit. Așa că desprind ceasul de pe perete și îl arunc pe jos. N-am vrut să-l distrug sau să fiu foarte violentă, dar cadranul se sparge și limbile se îndoie. Una dintre ele ajunge sub dulap, într-un loc unde nimeni nu se va gândi s-o caute. Nu mai sunt ore. Nu mai sunt date. De acum înainte, nu există decât *în curând* ori *mai târziu*.

Nu mai există nici zile și nici nopți. Sunt doar eu și durerea mea în această casă tăcută.

Soarele s-a perindat pe cer de trei ori de când am închis ușa casei, după ce mi-am adus cele două bagaje. Soarele care luminează viața de afară. Îl observ printre obloanele închise. Există un mic spațiu între lamelele de lemn, doar cât să-mi permită să spionez vara. Nu m-am hazardat să ies din casă, nici măcar noaptea. N-am simțit nevoia. Am dormit o dată sau de două ori, cred. Câteva ore. N-am avut coșmaruri, ceea ce e un lucru bun. Cred că acum creierul meu este prea epuizat pentru a reproduce imaginile cumplite cu trupul mutilat al lui Benjamin.

Când aud niște bătăi în ușă, în cea de-a patra zi, mai întâi mă cuprinde frica. E o prostie. Sunt baricadată aici în siguranță. Și totuși mi-e frică. Frică să deschid? Frică să nu mă izbească lumina în plină figură? Frică să nu mă trezesc față în față cu cineva? Nu știu. Bătăile răsună a doua oară și trebuie să mă deplasez, lent, pe acest hol care mi se pare interminabil.

— Da?

Nu deschid. Rămân lipită de panoul de lemn al ușii, așteptând un răspuns.

— Bună ziua, sunt de la firma Fibrenet. Ni s-a spus că ați închiriat casa. N-ați vrea să ne deschideți?

Nu știu. Dintr-odată, mi se pune un nod în gât, ca într-un atac de panică.

— Doamnă? repetă el.

Deschid. Nu știu prea bine de ce. Și e îngrozitor. Simt nevoia să închid ochii pentru a mă obișnui cu o asemenea lumină.

— Scuzați-mă că vă deranjez, sunt agent comercial la firma Fibrenet. Propunem racordarea caselor din zonă la internet cu o viteză de 10 megaocteți. Domnul de la agenția imobiliară din satul vecin mi-a zis că tocmai v-ați mutat.

Flashurile luminoase se risipesc și zăresc silueta bărbatului. Primul meu vizitator de când m-am baricadat în casă. Un bărbat scund și îndesat.

— Pot intra câteva minute ca să discutăm despre oferta noastră?

Camioneta lui este în curte. O camionetă albă pe care este scris cu litere roșii denumirea societății. El îmi urmărește privirea și adaugă, cu un zâmbet slab:

— Nu e o înșelătorie, doamnă, asta este mașina firmei. Am instalat internetul la vecinii dumneavoastră, opt sute de metri mai în vale. N-aveți decât să-i întrebați și vă vor spune. Vă vor spune chiar că sunt mulțumiți, că merge destul de bine... pentru locul ăsta, vreau să zic.

În timp ce vorbește, pune un picior pe treptele de la intrare. Crede că nu l-am văzut. Își pune mâna pe tocul ușii, este gata să intre ca la el acasă, așa că scutur din cap.

— Nu, nu sunt interesată.

Mă examinează pentru o clipă, încruntat. Nu știu ce vede. Fără îndoială, silueta unei tinere femei foarte palide, cu părul blond, murdar și gras, cu corpul înotând în niște haine devenite prea largi. Nu credeam că poți pierde atâtea kilograme în douăzeci și două de zile.

— Poate că aveți internet pe telefonul mobil, încercă el. Vă propunem un abonament care să includă datele mobile și modemul.

— Nu, nu mă interesează.

Privirea i se oprește pe acoperișul casei.

— Nu aveți antenă TV?

Pare surprins.

— Nu.

— Dacă nu vă instalați internet, nu veți putea niciodată să vă uitați la televizor, doamnă.

Începe să mă irite, atât el, cât și soarele pe care-l lasă să intre în casa mea.

— Nu-mi pasă. N-are importanță.

Își trage înapoi piciorul, se întoarce pe pietrișul curții. A înțeles că a pierdut.

— Totuși trebuie să fiți la curent cu noutățile din lume!

Îl sfredelesc cu privirea, fără să clipesc.

— Care lume?

De data asta, este descumpănit. Îmi face un semn din bărbie și se întoarce la camioneta lui, plecând ca din pușcă.

Mai târziu, în timp ce soarele apune, al patrulea apus, și un val lent de frig invadează casa, urechea mea percepe un sunet, pentru a doua oară în aceeași zi. Acesta este diferit, mai îndepărtat, mai înăbușit. O petardă. Este urmată rapid de alte explozii clare, la interval de câteva secunde unele de altele. Mi-e frică să ghicesc ce se întâmplă. Rămân încremenită în fața castronului meu, în care plutesc niște tăieței rehidratați. Aș putea să mă duc la fereastră, să mă uit printre scândurile oblonului și să constat eu însămi ceea ce bănuiesc. Totuși trupul meu rămâne nemișcat. Prefer să număr zilele. Patru apariții ale soarelui. Douăzeci și două zile din 21 iunie până acum. Suntem pe 13 iulie. Mai în vale, în sat, sau poate mai departe, în satele vecine, niște oameni sărbătoresc ziua națională. S-au strâns în familie, în grădini, pe marginea drumului, în fața primăriei. Stau cu ochii pironiți pe cer, admirând scânteile multicolore. Suntem pe 13 iulie. Astăzi am treizeci de ani. În urmă cu puțin timp, cu atât de puțin timp, încă aveam douăzeci și nouă. Trăiam împreună cu Benjamin de patru ani. Plănuiam să renunțăm la micuțul nostru apartament cu două camere din Lyon și să ne mutăm într-o casă la țară. Dar mai ales intram în a opta lună de sarcină. Mă pregăteam să devin mamă. Numele ei ar fi trebuit să fie Manon.

Am hotărât, în câteva zile, să mă mut la dracu-n praznic. Aveam nevoie să fug de vară. Aveam nevoie de liniște ca să mă gândesc. Să mă gândesc la ei. Acolo era imposibil. La spital, nu mă lăsau singură nici măcar un minut. Nu mi-au spus-o niciodată, dar am bănuț de ce. Le era teamă că o să-mi tai venele. Mai era și psihologul ăla care ținea morțiș să mă facă să vorbesc, dar n-a obținut mare lucru. Eram în stare de șoc, incapabilă să realizez că universul meu se făcuse țândări. Realmente. După ce-am ieșit din spital, Anne m-a dus la ei acasă, în camera de oaspeți, cea pe care o ocupa Benjamin când încă locuia acolo. N-am protestat, n-am avut puterea s-o fac. Yann, fratele lui Benjamin, își petrecea nopțile aici în mod regulat. Când cu Cassandra, când fără ea. Anne insista să mâncăm cu toții împreună, chiar dacă niciunul dintre noi nu avea chef să vorbească. Trebuia să ne susținem reciproc, zicea ea. Eram patru într-un spațiu care mie mi se părea atât de mic... Și apoi casa era prea luminoasă. În grădina vecinilor, niște copii țipau, jucându-se cu pistoale cu apă. Uneori, mirosul vreunui grătar reușea să se infiltreze în sufragerie, urmat de răsete, zgomot de tacâmuri, de pahare care se ciocneau. Anne se prefăcea că nu aude nimic, că nu simte nimic. Dar eu, una, nu puteam să suport.

Și apoi a venit mama de pe insula ei. Insula Réunion. Acolo a hotărât să se mute când am ajuns la vârsta de a fi

independentă și de a locui singură. Un vis pe care se pare că-l avusese dintotdeauna. A sosit așadar pe neașteptate în metropolă, în casa lui Anne și a lui Richard, la zece zile după înmormântare.

— Îmi pare rău. Este primul zbor pe care am putut să-l iau.

N-am înțeles de ce Anne o invitase să stea împreună cu noi în casa ei. Își imaginase fără îndoială că aveam nevoie de susținerea mamei în această perioadă dificilă. Se înșelase. N-am iertat-o niciodată pe maică-mea pentru criticile aduse lui Benjamin.

— Nu e decât un hipiot leneș.

N-am iertat-o că fusese atât de distantă pe toată perioada sarcinii mele. Cred că sunt multe lucruri pe care nu i le-am iertat niciodată, iar absența ei de la înmormântare mă făcuse s-o urăsc definitiv.

— O să te ajut să-ți revii, draga mea.

Nu știu cum am rezistat primele două zile. Eram prea absentă, fără îndoială. În a treia zi, când m-a sfătuit să mă întorc la serviciu fără să mai aștept, ca să „îmi iau din nou viața în propriile mâini și să nu mă las doborâtă“, i-am cerut să plece. Anne mi-a ținut isonul când mama s-a indignat. Îi voi fi mereu recunoscătoare că m-a scutit de o criză în plus. A doua zi, mama se întorcea pe insula ei, iar eu citeam anunțurile de mică publicitate de pe internet. Cuvintele mele cheie erau *închiriere casă la țară*. Auvergne se număra printre primele rezultate ale căutării mele. N-am stat mult pe gânduri. Trebuia să plec urgent. La prima propunere de vizionare, mi-am făcut în grabă valiza și-am tulit-o.

Benjamin nu era nicidecum hipiotul leneș pe care și-l închipuia mama. Desigur, i se mai vedeau în părul șaten câteva urme ale dreadurilor pe care le avusese în tinerețe. Îi dădeau un aspect aparte care îmi plăcea. Lucra chiar în centrul Lyonului când l-am cunoscut, la o Casă de Cultură a Tinerilor. Purta jeanși largi, cerclu în ureche și era sociabil. Se simțea în largul lui în public tot timpul, nu conta cine se afla în preajmă.